

ע"פ 32450/02/16 - זאב לאור נגד עיריית רמת גן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

עפ"א 32450-02-16 לאור נ' עיריית רמת גן
תיק חיזוני: --

בפני כבוד השופט עמיתה מרים סוקולוב
מערער זאב לאור
נגד עיריית רמת גן
משיבה

פסק דין

בפני ערעור על פסק דין שלבית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן (כב' השופט מ', בן חיים) מיום 16.1.4.1. מושע המערער בעבירה של חניתת רכב על מדרכח עפ"י סעיף 5(ה)(3) לחוק העזר ברמת גן, (העמדת רכב וחניתתו), התש"מ-1980. על המשייב נגזר קנס בסך 300 ₪. המערער שהינו נכה הודה בעובדות כתוב האישום אף כפר באשמה וטען טענות משפטיות ואחרות כפי שיפורט בהמשך שבמהותן, החניתה הייתה כדין.

להלן בקיליפת אגוז טענות המערער:

1. בעניינו מתקיימים התנאים המפורטים בחוק חניתת נכים ואין בהודעת התשלום הקנס שנשלחה לumaruer לרבות הצלום שצורף אליה כדי להצביע על ביצועה של עבירה.
2. בית משפט קמא לא קיים הליך הקרה, נמנע מלדון בטענותיו המקדימות של המערער ופתח מיד בהליך הוכחות. על ידי כך נפגעו זכויותיו הדיניות של המערער יוכלתו לניהל משפט הוגן - המערער לא הביא את הראיות המתאימות.
3. טעה בית משפט קמא בקובענו כי על המערער מוטל הנTEL להוכיח כי החנה את רכבו בהתאם לתנאים הקבועים בחוק חניתת נכים.
4. במסגרת הליך הוכחות, הוגש לבית משפט קמא ראיות שלא נמסרו לumaruer, תМОונות צבעוניות ועדות הפקח.
5. טעה בית משפט קמא כאשר דחה את טענת המערער לפיה חנה על המדרכח מחמת הצורך לקבל טיפול רפואי

דחווף.

ב"כ המשיבה טוען כדלקמן:

1. כתוב האישום נוסח כדין, פורטו בו העובדות על פי חוק העזר העירוני המקומות את העבירה ובנוספּ צורפה תמונה המצביעת על אי התקיימות התנאים לפי חוק הנכדים. על המערער להוכיח את התקיימות התנאים שבסעיף 2 לחוק הנכדים מאחר ומדובר בטענות הגנה.
2. רכבו של המערער חנה על המדרכה בין שני מעברי ח齐יה. על ידי כך נמנע מעבר חופשי של הולכי רגל על המדרכה והם הוכרחו לרדת לכਬש ולסכן את חייהם. כך שהוראות סעיף 2(א)(4) לחוק חנית נכימים לא התקיימים.
3. צדק בית משפט קמא בדחוותו את טענת הצורך. באותו זמן המערער לא היה במצב בריאותי חמור, המסמכים שצירף מעדים על מצב רפואי חמור רק מספר חדשים לאחר מתן הדז"ח.
4. המערער לא הוכיח את טענת ההגנה מן הצד.
5. בית משפט קמא התחשב במערער וגזר עליו כניסה הנמוכה ממקום המקוור.

דין והכרעה:

1. באשר לניסוח כתוב האישום - נשאלת השאלה האם היה על המשיבה לציין בכתב האישום בנוסף לעובדות המקומות את העבירה עפ"י חוק העזר העירוני דן, גם איזה תנאי מההוראות סעיף 2 לחוק חנית נכימים לא התקיימים. במקרה שלפנינו האם היה על המשיבה לציין בכתב האישום שרכבו של המערער חסם את המעבר על המדרכה והפריע להולכי רגל. בסעיף 3(א) לחוק חנית נכימים (שהוסף בשנת 2012 - תיקון מס' 5) נקבע:

"(א) על אף האמור בכל דין לא תימסר הודעת תשלום כסס לגבי רכב הנושאתו נכה החונה בגין להוראות סעיף 2 ו-3, אלא אם הרכב צולם באופן המעיד על התקיימות אחת הנسبות האמורות בסעיף 2(א)(3) או (4) או 3 ועל גבי הودעת תשלום כסס הקנס צוין כי הרכב צולם וכי הצלום יומצא לבעל הרכב: הומצאה הודעת תשלום כסס הקנס לבעל הרכב, יצורף אליה צילום כאמור."

על פי האמור לעיל, הדרישה היא לצילום הרכב באופן המלמד על אחת הנسبות האמורות וביצירוף הצלום דן להודעת הקנס. אין דרישת לכלול בעובדות כתב האישום את התנאי לפי חוק חנית נכימים אשר לא התקיימים. במקרה שלנו את העובדה שרכבו של המערער חסם את המעבר על המדרכה וסיכון את הולכי הרಗל.

בסעיף 2 לחוק הנקים נאמר:

"...רשיי נכה לחייבת תרכבו הנושא תג נכה (להלן - "הרכב") במקום שאין החניה מותרת בו אם התקיימו כל אלה...".

כל ארבעת התנאים המפורטים בסעיף 2(א)(1) עד 2(א)(4) לחוק, לרבות התנאי שהחניה נעשית באופן שאין בה סיכון להולכי רגלי ואין היא מונעת מהם מעבר חופשי על המדרכה. דהיינו, מנוסח החוק אני למדה כי על המערער מוטלת החובה להוכיח את כל התנאים המוצטברים הללו, על מנת לזכות בפטור ולא על המשיבה להוכיח שהוא לא עומד בתנאים הללו כמפורט ע"י המערער.

כאמור, המשיבה יוצאה ידי חובתה עפ"י החוק אם צילמה את הרכב הנושא תג נכה באופן המעיד על התקיימות אחת מנסיבות שבסעיף 2(א)(3) או (4) והתמונה צורפה להודעת התשלום. אין מחלוקת כי את זאת עשתה המשיבה.

.2. כאשר המערער קיבל את הودעת התשלום והתמונה, הוא פנה למשיבה ובקשה ביטול הקנס וכפי שציין ב'כ המשיבה גם בתשובה המשיבה נכתב כי בקשתנו נדחתה וכי חנה בניגוד להוראות חוק הנקים.

3. באשר לטענה לפיה נפגעו זכויות הדיניות של המערער:

למרות טענותיו של המערער לפיה בית משפט קמא לא דין בטענותיו המקדימות, סבורני כי בית משפט קמא דין בהרחבה בהכרעת הדין בטענות המערער, לרבות טענותיו המקדימות ולא מצאתי כי נגרם לערער עיונות דין כלשהו ע"י כך.

לגביה חסימת המדרכה ע"י הרכב של המערער העיד הפקח ביום 4.5.15 בבית משפט קמא, צرف תמונות ואף נחקר בחקירה נגדית ע"י המערער. המערער לא העלה בבית משפט קמא את הטענה כי הופתע מעדותו של הפקח וכי ברצונו להביא ראיות מטעמו בעניין זה. מהפרוטוקול אני למדה כי המערער ביקש להביא מסמכים המצביעים לדבריו על מקרה אחר דומה בו בוטל הקנס ולא הותר לו לעשות זאת.

בית משפט קמא אימץ את עדותו של הפקח אשר לא נסתירה, ממנה עולה כי המערער החנה את רכבו על המדרכה וע"י כך מנע מעבר חופשי של הולכי רגל, עגלות ילדים או עגלות נשואות שהוכרחו לרדת לכਬיש.

.4. עוד קבע בית משפט קמא כי משהודה המערער בעובדות כתוב האישום וטענותיו בנוגע לתחולת הפטור שבסעיף 2(א)(3) לחוק חנית נכימ לא הוכחו, אין מנוס מהרשעתו בעבריה נשוא כתוב האישום.

ווער לעניין הגנת הצורך, שנדחתה ע"י בית משפט קמא, סבורני כי גם העובדה לפיה המערער נהג ברכבו בבית

חולמים וחנה שם מלמדת על כך שלא חלה בנסיבות זה הגנת הצורך דהינו, שהמערער לא היה נתון באותו זמן מצב חירום רפואי קטענותו. למרות שאין מחלוקת על כך שהמערער סובל ממחלת לב וממלחמות נוספת.

בדיון שבפני העלה המערער טענת הגנה מן הצדק, אולם טענה זו לא הועלתה בנימוקי הערעור ואף לא הוכחה ע"י המשיב בבית משפט קמא.

.5 **לענין גזר הדין:**

הकנס שהוטל על המערער בסך 300 ₪ נמור באופן משמעותי מוקן המקורי שהוא 500 ₪. כך שמדובר בעונש קל ומתחשב ביותר.

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי נפללה טעות בפסק דין של בית משפט קמא ואני דוחה את הערעור.

ניתן היום, ה' ניסן תשע"ו, 13 אפריל 2016, בהעדר הצדדים.